

DECIZIA NR. 3707/2017
privind soluționarea contestației depuse de
S.C. X S.R.L., din mun. X, jud. X,
înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. 38158/2016
și sub nr. 3088/2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin Serviciul Soluționare Contestații 1, a fost sesizată de către A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală, prin adresa nr. 4272/2016, înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. 38158/2016, cu privire la contestația formulată de **S.C. X S.R.L.**, având C.U.I. X și domiciliul fiscal în mun. X, str. Urziceni, nr. 6, bl. 10, ap. 10, județul X.

Contestația, înregistrată la registratura A.J.F.P. X sub nr. 27679/2016, a fost formulată împotriva *Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016* emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016 și **are ca obiect suma parțială de X lei** compusă din:

- X lei impozit profit;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei taxă pe valoarea adăugată;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA;
- X lei penalități de întârziere aferente TVA
- X lei impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

Contestația a fost depusă în termenul legal de 45 de zile prevăzut de art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, stabilit raportat la data predării sub semnătură a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016, respectiv data de **04.11.2016** și data depunerii contestației la Oficiul poștal, respectiv data de **05.12.2016**, așa cum rezultă din ștampila acestei instituții aplicată pe plicul cu care a fost transmisă contestația.

Contestația este formulată prin av. RA, fiind anexată în original Împuternicirea avocațială X și prezintă în original semnătura avocatului împuternicit.

Menționăm că până la data expirării termenului legal de depunere a contestației, respectiv la data de 19.12.2016, (ulterior intrării în vigoare a OUG 84/2016) contestatarul, prin administrator PC, a depus o nouă contestație, care are ca obiect Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016, motiv pentru care având în vedere prevederile pct. 9.7 din OPANAF nr. 3741/2015, competența de soluționare aparține tot Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice X și urmează ca cele două dosare să se conexeze.

În urma inspecției fiscale, împotriva S.C. X S.R.L., cu adresa înregistrată la A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr. 3066/2016, a fost transmisă Sesizare penală la Parchetul de pe lângă Tribunalul X.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin organele specializate, este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. X S.R.L.** din mun. X, jud. X.

I. Prin contestația formulată S.C. X S.R.L. din mun. X, jud. X, solicită anularea parțială a Deciziei de impunere nr. F-X/14.10.2016 emisă de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice X– Activitatea de Inspecție Fiscală în baza Raportului de inspecție fiscală F-X/14.10.2016 , **pentru suma de X lei.**

Menționăm că la pag. 1 din contestația înregistrată la DGRFP X cu nr. 38158/21.12.2016, petentul indică suma totală de X lei ca reprezentând obiectul contestației, dar din însumarea obligațiilor fiscale principale și a accesoriilor aferente indicate defalcat la pagina 2 rezultă o sumă totală de doar X lei.

În susținerea contestației petenta aduce următoarele argumente:

- reprezentanții SC X SRL nu au avut și nu au cunoștință ca partenerul contractual SC R-T A SRL și/sau reprezentanții săi, să fi săvârșit fapte ilicite;
- achizițiile de la SC R-T A SRL sunt înregistrate în evidența contabilă și sunt conforme cu realitatea, având scop economic conform obiectului de activitate al societății, astfel că a înregistrat cu drept cheltuielile aferente materiilor achiziționate de la acest furnizor;
- nu îi poate fi imputat faptul că SC R-T A SRL ar fi avut probleme în respectarea disciplinei financiar-contabile, astfel că și în situația în care inspectorii antifraudă au constatat că furnizorul nu a dovedit în condițiile legii realitatea achizițiilor de bunuri, acest lucru nu poate să afecteze credibilitatea SC X SRL iar actul de control întocmit la SC R-T A SRL la data 02.12.2014 nu este opozabil și nici nu poate produce efecte asupra SC X SRL;
- facturile au fost editate cu ajutorul unui program informatic de soțul administratorului vânzătorului, așa cum chiar administratorul SC R-T A SRL a afirmat;
- între părți a fost încheiat contractul nr. 11025/15.05.2011, prin care furnizorul SC R-T A SRL se obligă să asigure necesarul de materiale iar cumpărătorul să plătească facturile în numerar. În perioada iulie 2011- ianuarie 2014, în baza acestui contract a înregistrat achiziții de materiale în valoare totală de X lei (TVA inclus) iar petenta consideră că are drept de deducere pentru TVA aferentă în sumă de X lei;
- bunurile achiziționate de la acest furnizor au fost utilizate la punerea în executare, printre altele a două raporturi juridice concrete încheiate cu TC SA și cu OR SA. Petenta precizează că la solicitarea expresă a inspectorilor fiscali, TC SA a comunicat în data de 05.02.2016, că X SRL a utilizat și materiale proprii care nu au fost puse la dispoziție de către R;
- au fost puse la dispoziția organelor de inspecție fiscală documentele aferente perioadei 2012-2014, având ca beneficiar R SA, respectiv formularele denumite Situație de lucrări -Formular Evaluare a Serviciilor (SEFb), din care rezultă datele tehnice ale serviciilor prestate către acest client, în ceea ce privește costurile angajate de către X SRL pentru realizarea operațiunilor prezentate, tipul/cantitatea materialelor utilizate în lucrările care au avut ca beneficiar pe R SA;
- persoana de contact din partea SC R-T A SRL a fost domnul Ciuca Mitică, marfa fiind livrată cu auto personal, comada era făcută verbal iar materialele erau folosite la diferiți beneficiari și pentru persoane fizice;
- plățile în numerar respectă prevederile legale în materie având în vedere că valoarea facturilor a fost întotdeauna sub pragul de X de lei;
- pentru achizițiile de la SC R-T A SRL deține documente justificative, (facturile fiscale emise de furnizor și chitanțele pentru dovada efectuării plății), potrivit legii, prin care se face dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, iar operațiunile economico-financiare efectuate au fost consemnate în momentul efectuării lor în documente care stau la baza înregistrării în contabilitate, dobândind astfel calitatea de documente justificativ, conform prevederilor art. 6 din Legea 82/1991 a contabilității și OMFP 3512/2008;
- petenta consideră că, atâta timp cât factura face parte din plaja de facturi a furnizorului și conține toate mențiunile obligatorii prevăzute de Codul Fiscal, este semnată și

ștampilată cu denumirea societății, are dreptul de deducere a cheltuielilor (conform art. 21 din Codul Fiscal) și a TVA (conform art. 146 din Codul Fiscal).

În concluzie petenta consideră că nu este temeinică susținerea organelor de control că nu poate face dovada că aceste cheltuieli au servit la realizarea de venituri impozabile și incriminează faptul că organul fiscal, stabilește în sarcina sa obligații fiscale, efect al unei trageri la răspundere, însă nu pentru fapte săvârșite de ea, ci pentru fapte săvârșite de terți, și pe care nu avea posibilitatea să le verifice.

Cu privire la impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, petenta afirmă că stabilirea acestuia ca urmare a reconsiderării plăților efectuate către furnizori ca fiind o distribuție în bani efectuată în favoarea participantului la societate este greșită, având în vedere cele prevăzute la art. 7 din Legea 571/2003, în fapt fiind vorba de plăți efectuate unor furnizori la care SC X SRL nu deține participații.

Cu privire la TVA petenta precizează că dreptul de deducere al TVA este reglementat de art. 145 din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, conform căruia orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul realizării de operațiuni taxabile și dacă deține o factură care să cuprindă toate elementele obligatorii prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

De asemenea, contestatara face trimitere la jurisprudența CJUE în ceea ce privește Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, respectiv la următoarele cauze:

- Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (Camera a treia) din 6 decembrie 2012 în cauza C-285/11 Bonik EOOD, paragrafele 24, 25, 26, 27, 40, 41, 42 și 43;
- Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (Camera a treia) din 21 iunie 2012, în cauzele conexe C-80/L1 și C-142/11;
- Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (Camera a treia) din 6 septembrie 2012 în cauza C-324/11

și consideră că organele fiscale încalcă dispozițiile acestor hotărâri.

Cu privire la accesorii, petenta precizează că în virtutea principiului *accessorium sequitur principale*, criticile aduse obligațiilor fiscale principale vizează și penalitățile și majorările aferente acestora.

În data de 19.12.2016, contestatara depune la AJFP X Contestația înregistrată la aceștia sub nr. 29384/2016 și la DGRFP X cu nr. 3088/2017 care are ca obiect tot **Decizia de impunere nr. F-X/14.10.2016 prin care aduce următoarele argumente care nu se regăsesc în contestația inițială:**

1. Argumente de ordin procedural

1.1) Actele administrativ fiscale au fost emise de un organ fiscal necompetent din punct de vedere material și teritorial

Petenta susține că Decizia de impunere este viciată și se impune desființarea acesteia deoarece consideră că nu a fost emisă de organul fiscal competent. Astfel, deoarece societatea este un contribuabil mic, emiterea Deciziei de impunere era în competența DGRFP X și nu a AJFP X.

1.2) Raportul de inspecție și Decizia de impunere au fost emise cu încălcarea competențelor recunoscute inspectorilor fiscali

Petenta consideră că inspectorii fiscali au stabilit eronat obligații suplimentare la bugetul statului, în baza unor supoziții și suspiciuni privind pretinse achiziții nereale de materiale pe care societatea X S.R.L. le-a efectuat pe perioada verificată de la furnizorul R-T A S.R.L., nefiind respectate prevederile art. 105 alin. (1) (preluate la art. 118 alin. 5 din Legea 207/2015) și 94 alin. (2) și (3) din OG 92/2003/R.

Totodată, contestatara precizează că inspectorii fiscali nu au ținut cont de realitatea economico-financiară, de modul de organizare a contabilității financiare și de gestiune în conformitate cu prevederile O.M.F.P. nr: 1826/2003 privind organizarea contabilității de gestiune.

Referitor la invocarea de către organele de control a prevederilor art. 11 alin. (1) din Legea 571/2003 petenta consideră că încalcă Tratatul de funcționare a UE și prevederile art. 1270 din noul Cod civil și că excluderea sau recalificarea unei operațiuni se poate referi doar la natura unui fapt juridic cu relevanță fiscală și se poate efectua numai pe baza procedurilor recunoscute de legislația fiscală și contabilă motivând acest fapt cu indicarea tuturor mijloacelor de probă avute în vedere și ținând cont de drepturile și obligațiile părților din raportul juridic fiscal (art. 2 din Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare).

De plano, petenta afirmă că actele administrative nu sunt motivate, respectiv nu conțin motivele de fapt și de drept proprii ale inspectorilor fiscali, astfel că modul lacunar al motivării nu îi permite să formuleze o apărare exhaustivă.

2. Argumente de ordin fiscal

2.1. Referitor la stabilirea unei baze impozabile, pentru perioada 01.01.2011-30.06.2015, de X lei, cu obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând TVA în sumă de X lei, rezultate ca urmare a neacceptării deducerii TVA aferentă cheltuielilor înregistrate de către societatea X SRL reprezentând achiziții de materiale necesare desfășurării activității, de la furnizorul R-T A S.R..L.

Petenta invocă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-277/14/2015 precizând că în conformitate cu această hotărâre:

- în ceea ce privește condițiile de formă, societatea deține facturi fiscale în sumă de X lei, cu TVA aferentă în sumă de X lei, emise de către furnizorul R-T A SRL în conformitate cu art. 155 din Legea 571/2003;
- în ceea ce privește condițiile de fond, petenta afirmă că având în vedere organizarea contabilității de gestiune în conformitate cu prevederile legale, poate demonstra că materialele achiziționate de la furnizorul R-T A SRL au fost folosite în cadrul lucrărilor executate către principalii beneficiari și anume OR S.A. și TC S.A. (fosta R) conform contractelor încheiate cu aceștia. De asemenea, societatea consideră că nu era necesar a fi cuprinsă în situațiile de lucrări transmise beneficiarilor și cantitatea de materiale utilizată și precizează că consumul de materiale efectuat poate fi demonstrat, conform contabilității de gestiune.

2.2. Referitor la stabilirea unei baze impozabile, pentru perioada 01.01.2011-30.06.2015, de X lei, cu obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând impozit pe profit în sumă de X lei, rezultate ca urmare a neacceptării deducerii cheltuielilor înregistrate de către societatea X SRL reprezentând achiziții de materiale necesare desfășurării activității, de la furnizorul R-T A S.R..L.

Petenta susține că în baza facturilor emise de către societatea R-T A SRL, a înregistrat în evidențele contabile achiziții de materiale, pe care în baza bonurilor de consum le utilizează în folosul realizării veniturilor impozabile din punct de vedere al impozitului pe profit, respectiv în activitatea de execuție lucrări de reparații, întreține și mentenanță, conform contractelor încheiate cu OR SA și TC SA, fapt materializat în situații de lucrări, fiind astfel respectate prevederile art. 21, alin. (1) din Legea 571/2003.

2.3. Referitor la stabilirea unei baze impozabile, pentru perioada 01.01.2011-30.06.2015, de X lei, cu obligații fiscale suplimentare de plată reprezentând impozit pe dividende în sumă de X lei și accesoriile aferente rezultate ca urmare a reconsiderării plăților făcute în favoarea furnizorului R-T A S.R..L. ca și plată în folosul administratorului/asociatului societății X S.R..L.

Societatea susține că inspectorii fiscali nu aduc nicio probă în susținerea reîncadrării fiscale a operațiunilor privind plățile efectuate pentru furnizorul R-T A SRL, reprezentând contravaloarea facturilor care i-au fost emise, ci se bazează pe supoziții și „suspiciuni

rezonabile”, prin care stabilesc că beneficiarul real al plăților efectuate este administratorul/asociatul SC X SRL.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016, organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. X- Activitatea de Inspecție Fiscală, au stabilit suplimentar de plată în sarcina S.C. X S.R.L., un **impozit pe profit în sumă totală de X lei**, pentru care au calculat dobânzi în sumă de X lei și penalități în sumă de X lei. Tot prin Decizia de impunere F-X/14.10.2016 a fost stabilită **TVA suplimentar de plată în sumă de X lei**, pentru care au calculat dobânzi în sumă de X lei și penalități în sumă de X lei, precum și **impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei**, pentru care au calculat dobânzi în sumă de X lei și penalități în sumă de X lei.

Perioada supusă verificării a fost 01.01.2011– 30.06.2015.

Conform constatărilor înscrise de organele de control în Raportul de inspecție fiscală F-X/14.10.2016, S.C. X S.R.L. are ca obiect principal de activitate declarat „Comerț cu ridicata de componente și echipamente electronice și de telecomunicații” CAEN: 4652” iar în perioada verificată a obținut în principal veniturile din prestări servicii de instalare internet și telefonie precum și mentenanță, principalii clienți fiind OR SA și Telekom Communication SA (denumire anterioară R SA).

Având în vedere faptul că petenta contestă parțial aspectele cu influență fiscală prezentate de organele de control în Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016, în continuare vor fi prezentate constatările organelor de control doar cu privire la aspectele contestate.

Organele de control au constatat că în perioada iulie 2011- ianuarie 2014 S.C. X S.R.L. a înregistrat achiziții de materiale constând în colțar interior, capac final, canal cablu coaxial, splitter, amplificator semnal, suport autoadeziv, diblu fixare punte strapere de diferite dimensiuni etc, în valoare totală de X lei (TVA inclus) de la societatea R-T A SRL.

În urma verificării documentelor contabile puse la dispoziție de SC X SRL, prin raportare la contractele încheiate cu beneficiarii săi și consultarea situațiilor de lucrări prezentate de către societate, coroborat cu informațiile transmise de inspectorii antifraudă din cadrul DRAF 7 Sibiu, au rezultat suspiciuni rezonabile că societatea a înregistrat fără drept cheltuieli și TVA aferente unor achiziții de mărfuri, operațiunile în cauză neavând scop economic, respectiv neavând la bază documente care să justifice legalitatea/realitatea realizării acestora.

Pentru achizițiile de la S.C. R-T A S.R.L., au fost stabilite implicațiile fiscale în ceea ce privește impozitul pe profit (X lei), TVA (X lei) și impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice (X lei), care au fost transmise, împreună cu accesoriile aferente, organelor de cercetare penală din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul X, întocmindu-se Sesizarea penală nr. 3066/2016.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivele invocate de contestatară și constatările organelor de inspecție fiscală, în raport cu actele normative în vigoare în perioada supusă verificării, se rețin următoarele:

III.1 Aspecte de procedură

Cauza supusă soluționării este dacă aspectele de procedură invocate de contestatară pot atrage nulitatea deciziei de impunere contestată.

A) Referitor la susținerea privind lipsa competenței organului care a efectuat inspecția fiscală

În fapt, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP X, au efectuat în perioada 06.10.2015-30.09.2016 la S.C. X S.R.L., contribuabil mic cu domiciliul fiscal în mun. X, o inspecție fiscală parțială având ca obiect impozitul pe profit, TVA și impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

Inspecția fiscală a fost efectuată de către organele de control ale A.J.F.P. X în baza Dispunerii delegării de competență nr. 1889/12.09.2016 și nr. 1550/1/02.09.2015.

În drept, potrivit prevederilor art. 99 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare **în vigoare la data începerii inspecției fiscale** și preluate la art. 119 din Legea 207/2015:

“art. 99 Competența

(1) Inspecția fiscală se exercită exclusiv, nemijlocit și neîngrădit prin Agenția Națională de Administrare Fiscală sau, după caz, de compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale, conform dispozițiilor prezentului titlu, ori de alte autorități care sunt competente, potrivit legii, să administreze impozite, taxe, contribuții sau alte sume datorate bugetului general consolidat.”

Totodată, în conformitate cu prevederile Ordinului presedintelui ANAF nr. 3816/2013 privind condițiile de delegare a competenței altui organ de inspecție fiscală pentru efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală, publicat în Monitorul Oficial - partea I nr. 14 din 09.01.2014 în vigoare la data începerii inspecției (preluate de Ordinul 767/2016 în vigoare din 26.02.2016):

“Art. 1. - (1) Delegarea de competență se poate acorda altui organ de inspecție fiscală, pentru unul sau mai mulți contribuabili, pentru efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.

(2) Prin sintagma "acțiuni de inspecție fiscală", utilizată în prezentul ordin, se înțelege următoarele: control inopinat, control încrucișat, cercetare la fața locului sau inspecție fiscală.

Art. 2. - (1) Delegarea de competență se acordă la solicitarea altui organ de inspecție fiscală decât cel care deține competența, în condițiile prevăzute de prezentul ordin.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), delegarea de competență se poate dispune altui organ de inspecție fiscală de către direcția generală care coordonează metodologic activitatea de inspecție fiscală, din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, sau de către direcția generală regională a finanțelor publice pentru alt organ de inspecție fiscală din aria de competență teritorială, după caz.

[...]

Art. 7. - Organul de inspecție fiscală care a primit delegarea de competență este obligat să înștiințeze contribuabilul asupra acestui fapt.”

Conform prevederilor legale antecitate, pentru efectuarea unei inspecții fiscale se poate acorda delegare de competență iar organul de inspecție fiscală devenit competent/care a primit delegarea de competență, este obligat să înștiințeze contribuabilul asupra acestui fapt.

Se reține că, din documentele aflate la dosarul contestației rezultă că D.G.R.F.P. X-A.J.F.P. X, organul fiscal care deține competența de administrare a S.C. X S.R.L., a delegat competența de efectuare a unei inspecții fiscale la acest contribuabil către A.J.F.P. X, în acest sens fiind întocmite Dispunerea delegării de competență nr. 1550/1/02.09.2015 și nr. 1889/12.09.2016. De asemenea, contribuabilul verificat a fost înștiințat cu privire la delegarea competenței și a semnat pentru luare la cunoștință pe formularul Dispunerea delegării de competență nr. 1550/1/02.09.2015 în data de 07.10.2015.

Astfel, nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației susținerile contestatarii referitor la necompetența materială și teritorială a organelor de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. X.

B) Referitor la susținerea conform căreia actele administrative nu sunt motivate, respectiv nu conțin motivele de fapt și de drept proprii ale inspectorilor fiscali

În fapt, în urma inspecției fiscale parțiale derulate la SC X SRL, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP X au întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. F-X/14.10.2016 .

În contestația înregistrată la DGRFP X cu nr. 3088/2017, petenta susține că actele administrative atacate nu cuprind motivele de fapt și de drept proprii care au format convingerea inspectorilor fiscali, fapt care nu i-a permis să formuleze o apărare exhaustivă.

În drept, în fundamentarea concluziilor asupra deficiențelor constatate, organele de control au procedat la administrarea de probe în conformitate cu prevederile art. 49 din OG 92/2003/R privind Codul de procedură fiscală, conform căruia:

Art. 49 Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabililor și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate ținându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.”

În conformitate cu prevederile legale mai sus citate se constată că legiuitorul lasă la latitudinea organelor fiscale să administreze ca mijloace de probă orice elemente de fapt care servesc la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, să constate dacă se impune solicitarea de informații de la terți respectiv efectuarea de controale curente și de constatări la fața locului, precum și faptul că aprecierea de a apela la serviciile unui expert aparține tot organelor de inspecție fiscală.

Din documentele aflate la dosarul contestației, organul de soluționare reține că în perioada 09.01.2015-16.01.2015 inspectorii antifraudă au efectuat la SC X SRL un control operativ și inopinat având ca obiect verificarea realității și legalității operațiunilor comerciale derulate în perioada 07.07.2011-31.01.2014 cu SC R-T A SRL, la finalizarea verificărilor fiind întocmit Procesul verbal nr. 2767/2015.

De asemenea, inspectorii din cadrul DRAF 7 Sibiu au efectuat verificări și la SC R-T A SRL, în urma cărora au întocmit procesul verbal 2508/2014, în care au consemnat că „achizițiile de piese de schimb, accesorii auto precum și alte materiale consumabile sunt nereale” și că furnizorii declarați de către SC R-T A SRL în D394 depuse pentru perioada 2011-2014, afirmă că nu au avut niciodată relații comerciale cu această societate.

Se constată că, în fundamentarea constatărilor, organele de control au avut în vedere informațiile furnizate de documentele prezentate de contribuabil, informații din bazele de date ANAF, concluziile transmise de inspectorii antifraudă prin Procesul verbal nr. 2767/2015 întocmit la SC X SRL, precum și informațiile furnizate de reprezentanții societăților de la care SC R-T A SRL a declarat achiziții.

Referitor la susținerea petentei că actele administrative nu conțin motivele de fapt și de drept proprii ale inspectorilor fiscali, se reține că este normală existența unor constatări comune ale organelor de inspecție fiscală din cadrul AJFP X cu cele ale inspectorilor antifraudă, deoarece aceeași stare de fapt fiscală și aceeași deficiență nu pot să conducă decât la aceleași constatări. Mai mult, prevederile art. 49, alin. 1 din OG 92/2003/R privind Codul de procedură fiscală, permit organelor de control să administreze probe, inclusiv informații primite de la alte organe fiscale, nefiind impusă condiția ca informațiile să fie obținute doar de organele care efectuează inspecția fiscală.

Astfel, având în vedere că la majoritatea societăților din lanț au fost efectuate verificări/au fost solicitate informații, în urma cărora s-a constatat că nu au efectuat livrările către SC R-T A SRL, se reține că suspiciunea organelor de control cu privire la realitatea operațiunilor este fondată.

În ceea ce privește forma și conținutul actului administrativ fiscal, se constată că sunt incidente prevederile art. 43 și art. 87 din OG 92/2003/R privind Codul de procedură fiscală, conform cărora:

“Art. 43 Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

a) denumirea organului fiscal emitent;

b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;

- c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.”

art. 87 Forma și conținutul deciziei de impunere

„Decizia de impunere trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 43. Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și categoria de impozit, taxă, contribuție sau altă sumă datorată bugetului general consolidat, baza de impunere, precum și cuantumul acestora, pentru fiecare perioadă impozabilă.

Din textele legale antecitate rezultă că elementele precizate la art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală formează conținutul actului administrativ fiscal, fără ca textul de lege să conțină vreo mențiune cu privire la obligativitatea sau conținutul propriu-zis al fiecărui element în parte.

De asemenea, conținutul și modul de completare a formularului "Decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată, stabilite de inspecția fiscală" sunt reglementare prin Ordinul 1021/2013 privind aprobarea modelului și conținutului formularului Decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată, stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice, care la Anexa 2 precizează:

„Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală pentru stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare de plată, precum și pentru comunicarea modului de soluționare cu inspecție fiscală anticipată a decontului de taxă pe valoarea adăugată cu sume negative cu opțiune de rambursare, în situația în care se stabilesc diferențe față de suma solicitată la rambursare.

Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice se va completa la încheierea unei inspecții fiscale generale sau parțiale, ca urmare a constatării de obligații fiscale suplimentare și/sau accesorii aferente acestora, înscrise în "Raportul de inspecție fiscală", întocmit la încheierea acesteia.[...]"

2.1.2. "Motivul de fapt": se vor înscrie detaliat și în clar modul în care contribuabilul a efectuat și înregistrat o operațiune patrimonială, modul cum a tratat-o din punct de vedere fiscal sau cu influență fiscală și tratamentul fiscal aplicat de acesta, precum și prezentarea consecințelor fiscale. Motivul de fapt se va înscrie atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate pentru aceasta.

2.1.3. "Temeiul de drept": se va înscrie detaliat și în clar încadrarea faptei constatate, cu precizarea actului normativ, a articolului, a celorlalte elemente prevăzute de lege, cu prezentarea concisă a textului de lege pentru cazul constatat. Temeiul de drept se va înscrie atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile calculate la aceasta."

Având în vedere prevederile legale mai sus enunțate, se reține că în cauza în speță, actul administrativ fiscal este Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice F-X/14.10.2016, emisă de organele de inspecție fiscală din cadrul A.J.F.P. X, în baza Raportului de inspecție fiscală F-X/14.10.2016. Din actul administrativ fiscal contestat, se constată că la pct. 2.1.2. „Motivul de fapt” și 2.1.3. „Temeiul de drept” din Decizia de impunere precum și în Raportul de inspecție fiscală sunt prezentate constatările și concluziile organelor de control, respectiv articolele de lege în baza cărora au fost stabilite obligații de plată suplimentare, astfel, nu poate fi reținută în soluționarea contestației afirmația petentei că actele administrative nu sunt motivate în fapt și în drept.

Față de afirmația contestată, potrivit căreia actele administrative nu sunt motivate și din această cauză nu a putut să formuleze o apărare completă, organul de soluționare a contestației reține următoarele:

Potrivit doctrinei, se reține că nulitatea constituie sancțiunea care lovește orice act juridic săvârșit fără respectarea dispozițiilor prevăzute de lege pentru validitatea sa iar, în speță, actul administrativ fiscal contestat conține elementele a căror lipsă ar fi determinat nulitatea sa, acestea fiind prevăzute în mod explicit și limitativ la art. 46 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările ulterioare, unde se precizează: *“Art. 46 - Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu”*.

Mai mult, potrivit doctrinei, se reține că trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină actul administrativ fiscal, producerea unei vătămări precum și ca respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât se desprinde concluzia că sancțiunea nulității intervine ca o ultimă rațiune, numai în măsura îndeplinirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate.

Astfel, o atare vătămare nu poate fi reținută în cauză, elementul invocat de petentă, respectiv faptul că motivarea actelor administrative este din punctul său de vedere incompletă și că prin aceasta nu a putut formula o apărare corespunzătoare, nu poate fi luat în considerare întrucât este contrazis chiar prin depunerea contestației analizată prin prezenta decizie, care reprezintă cea mai bună manifestare a dreptului la apărare a contribuabilului și care dovedește că petenta a înțeles care sunt deficiențele care au stat la baza constatărilor organelor de control și totodată că i-a fost respectat pe deplin dreptul la apărare.

În ceea ce privește susținerea petentei că reîncadrarea prevăzută la art. 11 alin. (1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal face referire numai la „natura unui fapt juridic cu relevanță fiscală și numai pe baza procedurilor recunoscute de legislația fiscală și contabilă motivând în acest sens acest fapt cu indicarea tuturor mijloacelor de proba avute în vedere, ținând cont de drepturile și obligațiile părților din raportul juridic fiscal”, se reține că în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) *„La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției. Organul fiscal este obligat să motiveze în fapt decizia de impunere emisă ca urmare a neluării în considerare a unei tranzacții sau, după caz, ca urmare a reîncadrării formei unei tranzacții, prin indicarea elementelor relevante în legătură cu scopul și conținutul tranzacției ce face obiectul neluării în considerare/reîncadrării, precum și a tuturor mijloacelor de probă avute în vedere pentru aceasta.”*

Se constată astfel că legea fiscală nu se referă numai la reîncadrarea faptelor juridice cu relevanță fiscală, cum în mod eronat susține petenta, ci permite autorităților fiscale să nu ia în considerare o tranzacție care nu are scop economic, în cauză fiind vorba despre tranzacții pentru care nu s-a putut proba realitatea, existând suspiciunea că au fost evidențiate în documentele contabile cu scopul de a se obține avantaje fiscale necuvenite.

Din raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016 se reține că organele de inspecție fiscală au procedat în conformitate cu prevederile art. 6 și 7 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *“art. 6 - Exercițarea dreptului de apreciere -Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.*

art. 7 alin. (2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.”

De asemenea, prevederile art. 64 din OG 92/2003/R legiferează că: „**art. 64 Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.**”

astfel încât se constată că organul fiscal este îndreptățit de legea fiscală să aprecieze relevanța stărilor de fapt fiscale, să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale și să ia în considerare la stabilirea bazei de impunere și alte acte doveditoare decât documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului.

Se reține astfel că Decizia de impunere F-X/14.10.2016 este motivată în fapt și în drept, organele de inspecție fiscală utilizând mijloace de probă legale în baza cărora acestea au constatat că în evidențele contabile ale societății au fost înregistrate documente care nu îndeplinesc calitate de document justificativ, operațiuni care au dus la stabilirea de obligații fiscale suplimentare de plată și la sesizarea organelor de cercetare penală.

Astfel, se constată neîntemeiate susținerile contestatarii referitoare la nemotivarea în fapt și în drept a actelor administrativ fiscale atacate.

III.2. Referitor la suma totală de X lei, reprezentând:

- X lei impozit pe profit;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei taxa pe valoarea adăugată;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA;
- X lei penalități de întârziere aferente TVA;
- X lei impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice.

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin Serviciul Soluționare Contestății 1, se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care aspectele constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-X/14.10.2016, fac obiectul Sesizării penale nr. 3066/2016, înaintată Parchetului de pe lângă Tribunalul X, înregistrată la aceștia cu nr. 1037/P/2016, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 9 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice X au efectuat în perioada 06.10.2015-30.09.2016 la S.C. X S.R.L. o inspecție fiscală având ca obiect verificarea modului de constituire, evidențiere, declarare și virare a obligațiilor fiscale datorate bugetului general consolidat al statului privind impozitul pe profit, taxa pe valoarea adăugată și impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice, inspecția fiscală fiind suspendată în perioada 17.12.2015-12.09.2016.

Din analiza documentelor prezentate de contribuabil și a informațiilor primite de la terți, coroborat cu informațiile transmise prin Procesul verbal nr. 2767/2016 întocmit de inspectorii antifraudă din cadrul Direcției Regionale Antifraudă Fiscală 7 Sibiu, organele de inspecție au constatat că există suspiciunea înregistrării unor operațiuni fictive, respectiv că tranzacțiile înscrise în facturile având la furnizor datele SC R-T A SRL nu ar fi avut loc în realitate, scopul înregistrării lor fiind acela de a obține avantaje fiscale necuvenite, fapte care, conform art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, constituie infracțiuni de evaziune fiscală.

Astfel, conform celor înscrise în Raportul de inspecție fiscală F-X/14.10.2016, în perioada iulie 2011- ianuarie 2014 societatea X SRL a înregistrat achiziții de materiale constând în colțar interior, capac final, canal cablu coaxial, splitter, amplificator semnal, suport autoadeziv, diblu

fixare punte strapere de diferite dimensiuni etc, în valoare totală de X lei (TVA inclus) de la SC R-T A SRL.

În legătură cu furnizorul SC R-T A SRL echipa de control a consemnat următoarele:

- din datele preluate din declarațiile 394 depuse pentru perioada 2011 - 2014 se constată faptul că, nicio achiziție declarată de R-T A SRL nu este declarată ca livrare de către furnizorii acesteia, aspecte ce au fost consemnate în Procesul Verbal din 02.12.2014 înregistrat la D.R.A.F. 7 Sibiu sub nr. 2508/2014;

- din informațiile solicitate furnizorilor SC R-T A SRL, rezultă că nici unul din agenții economici identificați nu a avut relații comerciale cu aceasta societate. Astfel:

- J&H SRL, declară ca nu a avut nicio relație sau tranzacție comercială cu R-T A SRL;
- TD SRL, declară că produce și comercializează doar confecții damă și că nu a avut niciun fel de relații comerciale cu R-T A SRL;
- UR București-URB SRL, declară că niciodată nu a avut relații comerciale cu R-T A SRL;
- S SRL, declară că nu a avut niciun fel de relații comerciale cu R-T A SRL;
- B SRL, declară că nu a avut nicio relație comercială cu R-T A SRL;
- RI SRL, declară că nu a derulat niciun fel de tranzacții comerciale cu R-T A SRL;

- în plus, echipa de control constată faptul că, fără excepție, toate facturile emise de furnizori au valori de până la valoarea de X lei, contravaloarea acestora fiind achitată în numerar odată cu emiterea acestora.

- din nota explicativă dată de administratorul societății R-T A SRL, reiese faptul ca, societatea nu dispune de spații de depozitare, de cele mai multe ori marfa achiziționată fiind transportată direct de la furnizor la beneficiar cu mijloace de transport ale furnizorului, cu mijloace de transport închiriate sau cu autoturismul proprietate personală. Pentru aceste servicii nu există însă niciun document care să ateste că într-adevar transporturile ar fi fost efectuate. Deși au fost solicitate pe parcursul controlului, nu au fost prezentate contracte de închiriere a mijloacelor de transport, foi de parcurs, fișe de alimentări, bonuri de carburanți, sau orice alte documente care să probeze realitatea acestor transporturi. Nu a putut fi pus la dispoziția organului de control niciun document privind locul de depozitare al mărfurilor sau contracte privind închirierea de spații de depozitare.

De asemenea, din explicațiile administratorului societății R-T A SRL reiese faptul că ținea legătura cu clienții și furnizorii telefonic, iar predarea mărfii se făcea în diverse locuri, pe la popasuri, pe la Peco-uri, în diverse alte zone din afara orașelor;

- referitor la datele privind expediția mărfurilor, atât pe facturile emise de furnizori cât și pe cele emise de R-T A SRL, persoana delegată care apare pe aceste documente este domnul X Mitică, soțul administratorului. Acesta, conform datelor înscrise pe facturile emise de furnizori se afla simultan în mai multe zone ale țării. Spre exemplu în data de 01.01.2013 acesta se afla atât în București pentru aprovizionare de la UR SRL, cât și în Baia Mare pentru aprovizionare de la S SRL;

- legat de elementele privind identificarea mărfurilor aprovizionate și livrate, acestea poartă denumiri generice, tip rulment, axe, flanșă, grup, cablu, armatură, casetă servo și nu au fost anexate informații privind producătorul, specificații tehnice, certificate de garanție, certificate de conformitate sau orice alte elemente care să ateste originea sau garanția celor înscrise pe facturi;

- analizând facturile emise de diverși furnizori din diferite zone ale țării, se constată o izbitoare asemănare a scrisului și a semnăturilor înscrise pe aceste documente, ceea ce ne conduce la suspiciunea că acestea ar fi fost scrise de una și aceeași persoană;

- clientul X SRL, este singurul client căruia i-au fost eliberate facturi editate cu ajutorul unui program informatic. Pentru restul clienților facturile au fost eliberate în format pretipărit. Conform declarației administratorului R-T A SRL, acestea ar fi fost întocmite de către soțul acesteia, X Mitică, de pe calculatorul personal, lucru față de care echipa de control are mari îndoieli având în vedere "pregătirea" acestuia;

- în luna decembrie 2013 au fost emise către X SRL, un număr de 53 (și câte 3, 4 facturi într-o

zi), obiectul acestora fiind diverse materiale pentru instalații electrice (cabluri, punte strepare, cleme, suport autoadeziv, amplificator semnal);

- Pentru livrările declarate nu s-au putut identifica nici intrările în gestiunea R-T A SRL de materiale de acest tip, nici furnizorii acestora.

Urmare a celor prezentate, organul de control reține faptul că "societățile furnizoare" ale R-T A SRL sunt "folosite" pentru crearea sursei provenienței mărfurilor tranzacționale, disimulând realitatea prin crearea aparenței existenței unor operațiuni și a unor bunuri care în fapt nu au existat.

În vederea stabilirii justificării economice a achizițiilor de echipamente de la R-T A SRL au fost consultate contractele de prestări servicii încheiate cu beneficiarii de către SC X SRL, rezultând următoarele aspecte:

- la pct. 5.2 din Contractul de Prestări Servicii nr. 11033/24.05.2013 încheiat de către X SRL cu OR SA, se specifică faptul că OR se obligă să asigure prestatorului (X SRL), echipamentele și materialele necesare punerii în funcțiune a serviciului pentru abonați, iar la secțiunea „Definiții și Interpretări” se specifică „Materiale - totalitatea materialelor folosite în procesul de instalare a echipamentelor: cablu coaxial, mufe F, dibluri, cleme, materiale care vor rămâne pe toată derularea contractului în proprietatea OR SA”.

- în Contractul nr. 5317/45/2010.1357 din data de 01.07.2010 și Contractul nr. 5317/20/2015.210 din 10.04.2015 încheiat de către X SRL cu TC SA, puse la dispoziție de către societate, nu se specifică detaliat dacă în sintagma „echipamente” se regăsesc și materialele necesare punerii în funcțiune a serviciilor pentru abonați pe care le furnizează TC SA către societatea X SRL. Drept urmare, în conformitate cu prevederile art. 52, alin. 1 din OG 92/2003/R, organele de inspecție fiscală au solicitat de la TC SA prin adresa nr. 3751/27.10.2015 informații cu privire la echipamentele care au fost predate/puse la dispoziție de către TC SA către X SRL, respectiv echipamentele și materiale proprii utilizate de către X SRL. Potrivit răspunsului furnizat în data de 05.02.2016 de către TC SA, X SRL a utilizat pentru prestarea serviciilor și materiale proprii, fără însă a se pronunța referitor la perioada furnizării, cantitatea de materiale furnizată, respectiv situații de lucrări din care să rezulte decontarea costurilor suplimentare angajate de către X SRL.

La solicitarea organelor de control, administratorul societății X SRL, a prezentat situațiile de lucrări aferente perioadei 2012-2014, având ca beneficiar R SA, formulare denumite Situație de lucrări- Formular Evaluare a Serviciilor (SEFb), din care rezultă doar datele tehnice ale serviciilor prestate dar nu conțin informații privind costurile angajate de către X SRL pentru realizarea operațiunilor prezentate, respectiv nu rezultă consumul materialelor.

Din cele analizate și prezentate mai sus, echipa de control consideră că, achizițiile de bunuri înregistrate de X SRL de la R-T A SRL nu au la bază operațiuni reale, scopul acestora a fost acela de a diminua în mod nelegal obligațiile fiscale datorate către bugetul de stat, motiv pentru care s-a procedat la stabilirea efectului fiscal al acestor constatări, conform prevederile art. 11 alin. (1) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 6 alin. (1) și (2) din Legea contabilității 82/1991 incidente în speță, considerând nedeductibile fiscal la calculul profitului impozabil cheltuielile cu materialele înscrise în facturile având la furnizor datele SC R-T A SRL, fiind astfel determinat un impozit pe profit suplimentar în sumă de X lei.

Totodată, fiind vorba despre documente care vizează operațiuni a căror realitate nu a putut fi probată, societatea nu se regăsește în situația unor achiziții de bunuri destinate operațiunilor taxabile, care să dea drept de deducere a TVA înscrisă în acestea, astfel că s-a stabilit TVA fără drept de deducere în sumă totală de X lei.

Referitor la plățile „efectuate” pentru achitarea facturilor de la SC R-T A SRL, în sumă totală de X lei, organele fiscale au stabilit că această sumă a fost utilizată în scopul personal al administratorului societății (care este și asociat) și au determinat impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei, fiind aplicabile prevederile art. 7 pct. 12 și art. 67 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal.

Se reține că, în conformitate cu prevederile art. 132 din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare, Administrația Județeană a Finanțelor Publice X a transmis Parchetului de pe lângă Tribunalul X, cu sesizarea nr. 3066/2016, Procesul verbal nr.

3064/2016, întocmit la S.C. X S.R.L., în care sunt prezentate aspectele constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-X/14.10.2016 și care ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracțiuni prevăzute și pedepsite de Legea 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

Prejudiciul total transmis Parchetului de pe lângă Tribunalul X este în sumă de X lei și se compune din: impozit pe profit suplimentar în sumă de X lei, TVA în sumă de X lei, impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei și accesoriile aferente acestora în sumă totală de X lei.

Prin adresa nr. 38158/31.01.2017, D.G.R.F.P. X prin Serviciul Soluționare Contestații 1, a solicitat Parchetului de pe lângă Tribunalul X să i se comunice care este stadiul soluționării Sesizării penale nr. 3066/1016 transmisă de AJFP X.

În răspunsul transmis în data de 14.02.2017, înregistrat la DGRFP X Serviciul Soluționare Contestații cu nr. 550/16.02.2017, se precizează referitor la Sesizarea penală nr. 3066/2016 înaintată de AJFP X, că **a fost întocmit dosarul penal cu nr. X/P/2016, care a fost reunit la dosarul penal nr. X/P/2015 al Parchetului de pe lângă Tribunalul X, urmând ca cercetările să fie continuate în cadrul acestui dosar de către IPJ X- Serviciul de Investigare a Criminalității Economice.**

În drept, potrivit prevederilor art. 277 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 277 Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) “Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni înlegătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...].

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor fiscale competente pentru soluționarea contestației, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.”

Conform acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În speță, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-X/14.10.2016 contestate de S.C. X S.R.L. și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta interdependență constă în faptul că, potrivit constatărilor consemnate de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice X în Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016, în perioada verificată societatea și-a exercitat dreptul de deducere pentru cheltuieli și pentru taxa pe valoarea adăugată și a înregistrat plăți în numerar în baza unor facturi având la furnizor datele de identificare ale SC R-T A SRL, documente care nu pot fi considerate din punct de vedere legal documente justificative așa cum prevede art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991 republicată, cu modificările și completările ulterioare. Influența fiscală a acestor constatări constă în diminuarea nejustificată de către societatea verificată a profitului impozabil și a taxei pe valoarea adăugată de plată aferentă perioadei iulie 2011- ianuarie 2014, precum și retragerea de numerar din patrimoniul societății, în alte scopuri decât cele legate de desfășurarea activității economice, fără a fi reținut și achitat impozitul pe dividende distribuite persoanelor fizice.

Afirmațiile societății, privind existența documentelor justificative pentru operațiunile desfășurate, nu sunt de natură să infirme constatările organelor fiscale privitoare la realitatea tranzacțiilor, întrucât numai organele de cercetare și urmărire penală, în cadrul competențelor de care dispun, pot stabili dacă operațiunile comerciale au fost derulate conform documentelor prezentate de societate, respectiv dacă documentele justificative evidențiate în contabilitatea contestatarii reflectă realitatea operațiunilor.

Referitor la impozitul pe profit în sumă de X lei, la TVA în sumă de X lei și la impozitul pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei, cu accesoriile aferente, sume contestate de societate, se reține că deficiențele care le-au generat fac obiectul Sesizării nr. 3066/2016, adresată Parchetului de pe lângă Tribunalul X, prin care s-a transmis organelor de cercetare penală un prejudiciu total de X lei, existând suspiciunea că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzută și pedepsită de art 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„Art. 9 alin. (1) “Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:

[...]

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la baza operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;”

Astfel, esențial în soluționarea contestației este a se stabili dacă achizițiile de bunuri, menționate în facturile din care provin TVA și cheltuielile deduse de contribuabil și neadmise la deducere de organele de inspecție fiscală, **au fost reale și destinate activității economice a contestatarii.**

Ca urmare, deoarece speța privește condițiile de exercitare a dreptului de deducere a cheltuielilor și TVA, drept de deducere care trebuie să aibă la bază documente ce evidențiază tranzacții reale și legale, numai organele penale putând stabili dacă documentele prezentate de contestatară atestă producerea fenomenelor economice înscrise în acestea sau consemnează operațiuni fictive, organele administrative de soluționare a contestației nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, prioritatea de soluționare având-o organele penale, care se vor pronunța și asupra realității și legalității achizițiilor de bunuri și servicii înregistrate în evidența contabilă de S.C. X S.R.L.

Astfel, se reține că instituția suspendării este deosebit de utilă pentru realizarea unei optime administrări a justiției, având în vedere că potrivit art. 28 alin. (1) din Noul Cod de procedură penală:

„Art. 28. - (1) Hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o. Instanța civilă nu este legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite.”

Se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată ori de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, **suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.** A proceda altfel, per a contrario, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de cercetare penală, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, **fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu toate consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.**

Practica judiciară s-a pronunțat constant în sensul necesității suspendării soluționării contestațiilor în astfel de cazuri, relevantă în acest sens fiind Decizia nr. 449/26.10.2004 prin care Curtea Constituțională s-a pronunțat în sensul că *„întâietatea rezolvării acțiunii penale este*

neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art. 19 alin. 2 din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care instanța are unele indicii” menționând în cuprinsul aceleiași Decizii faptul că pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ.

De asemenea, prin Decizia nr. 72/28.05.1996, Curtea Constituțională a reținut că, nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22, alin.(1) din Codul de Procedură Penală, potrivit cărora „hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”.

În ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, prin Decizia nr. 95/2011, Curtea Constituțională a reținut că, “adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrăurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrativ fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că Administrația Județeană a Finanțelor Publice X a înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul X Sesizarea penală nr. 3066/17.10.2016, înregistrată la aceștia cu nr. X/P/2016, având în vedere că din verificările și instrumentările efectuate de organele de inspecție fiscală, precum și din informațiile primite urmare a verificărilor efectuate de inspectorii antifraudă, nu s-a putut demonstra realitatea și legalitatea operațiunilor în relația cu furnizorul SC R-T A SRL.

Totodată, practica jurisprudențială europeană a CEDO privește drept discriminare aplicarea unui regim juridic diferit unor situații similare interzicând expres aplicarea unei diferențe de tratament unor situații analoage sau comparabile.

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, potrivit principiului de drept “penalul ține în loc civilul”, consacrat prin art. 19 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, D.G.R.F.P. X prin Serviciul Soluționare Contestații 1 nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

“(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.”

Referitor la reluarea procedurii de soluționare a contestației, pct. 10.2. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, aprobate prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3741/2015, statuează că:

“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea, la cererea contestatarului sau a organului fiscal. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatarului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform legii”.

În consecință, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, **se va suspenda soluționarea contestației** pentru suma totală de **X lei** compusă din: impozit pe profit în sumă de X lei, taxa pe valoarea adăugată în sumă de X lei, impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei, **procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii.**

Având în vedere că prin prezenta decizie de soluționare a contestației s-a suspendat soluționarea cauzei pentru impozitul pe profit suplimentar de plată în sumă de X lei, TVA în sumă de X lei și impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei, **conform principiului de drept “accesoriul urmează principalul”, urmează să se suspende soluționarea contestației și pentru accesoriile aferente în sumă totală de X lei**, respectiv pentru majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit în sumă de X lei, penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de X lei, majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA în sumă de X lei, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de X lei, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei și penalități de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice în sumă de X lei.

III.2. Referitor la suma totală de X lei reprezentând:

- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA;
- X lei penalități de întârziere aferente TVA;

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin Serviciul Soluționare Contestații, se poate investi cu soluționarea pe fond a acestui capăt de cerere, în condițiile în care pentru această sumă societatea nu aduce argumente și nu invocă temeieri de drept în susținerea propriei cauze.

În fapt, pentru deficiențele constatate ca urmare a inspecției fiscale, organele de control au calculat obligații fiscale suplimentare de plată și accesorii aferente, acestea fiind evidențiate în Decizia de impunere nr. F-X/14.10.2016.

Prin contestația înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. 38158/2016, petenta se îndreaptă asupra total accesorii calculate de organele de inspecție fiscală în sumă de X, aferente TVA totală stabilită suplimentar de plată în urma inspecției fiscale, în sumă de X lei, deși motivează în fapt și în drept contestația doar pentru stabilirea suplimentar de plată a TVA în sumă de X lei.

De asemenea, petenta se îndreaptă asupra total accesorii calculate de organele de inspecție fiscală, în sumă de X lei, aferente impozitului pe profit total stabilit suplimentar de plată în urma inspecției fiscale, în sumă de X lei, deși contestă doar stabilirea suplimentar de plată a impozitului pe profit în sumă de X lei, pentru care motivează în fapt și în drept contestația.

Se reține că prin contestația înregistrată la DGRFP X sub nr. 3088/2017, petenta solicită anularea obligațiilor fiscale accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de X lei și TVA în sumă de X lei, dar având în vedere că nu face nicio precizare cu privire la restrângerea pretențiilor față de contestația depusă inițial, se va proceda la soluționarea contestației în ceea ce privește accesoriiile aferente bazelor impozabile necontestate.

În drept, sunt incidente dispozițiile art. 269 alin. (1) lit. c) și lit. d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

“Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1 lit. b) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, unde se specifică:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca: [...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației”;

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit cărora :

„2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv”.

Incidente speței sunt și prevederile art. 276 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„art. 276 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de prevederile art. 249 și art. 250 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„art. 249 Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

art. 250 Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”, precum și de art. 73 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„art. 73 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatara este cea care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al aceluia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 3250/18.06.2010, se reține că “motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedeținerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.

Se reține că SC X SRL, deși contestă doar parțial sumele suplimentare stabilite cu titlu de impozit pe profit și TVA prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice nr. F-X/14.10.2016, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice X, alege să conteste în totalitatea lor accesoriile stabilite de organele de control fără a aduce argumente și să invoce temeuri de drept în ce privește accesoriile în sumă totală de X lei (X lei dobânzi+ X lei penalități) aferente TVA colectată în sumă de X lei, referitor la care precizează că „este corectă și nu formează obiectul contestației” și în ceea ce privește accesoriile în sumă totală de X lei (X lei dobânzi+ X lei penalități) aferente impozitului pe profit în sumă de X lei referitor la care precizează că „nu formează obiectul contestației”.

Astfel, având în vedere reținerile de mai sus, în baza prevederilor art. 279 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit. b) din Ordinul nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere că prin contestație nu sunt aduse argumente de fapt sau de drept care să contribuie la modificarea celor dispuse prin

decizia de impunere contestată, **se va respinge contestația ca nemotivată pentru suma totală de X lei** compusă din X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit, X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit, X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA și X lei penalități de întârziere aferente TVA.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 269 alin. 1 și 2, art. 272 alin. (1), art. 273, art. 276 alin. (1), art. 277 alin. (1) lit. a) și ale art. 279 alin. (1) și (5) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE

1) Suspendarea soluționării contestației formulată de S.C. X S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice F-X/14.10.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016 de A.J.F.P. X, pentru suma totală de **X lei**, compusă din:

- X lei impozit pe profit;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei taxa pe valoarea adăugată;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA;
- X lei penalități de întârziere aferente TVA;
- X lei impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice;

până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal sesizează organul de soluționare competent cu privire la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute prin prezenta decizie.

2) Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de S.C. X S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane juridice F-X/14.10.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-X/14.10.2016 de A.J.F.P. X, pentru suma totală de **X lei**, compusă din:

- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente impozitului pe profit;
- X lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit;
- X lei majorări de întârziere/dobânzi aferente TVA;
- X lei penalități de întârziere aferente TVA.

Prezenta decizie de soluționare a contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată la Curtea de Apel X în termen de 6 luni de la comunicare, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.